

Eliška Musílková - O čem nejraději sním, aneb jak jsem vyhrála

Je pátek ráno. První hodina. Máme mít fyziku, ale supluje se, takže nic neděláme. Jsem tak strašně unavená, že skoro spím. Učitelka něco vykládá, ale mě to vůbec nezajímá, jsem ráda, že můžu ještě spát. Asi za deset minut se přistihnu, že opravdu spím. No spím, spíš sním. Úplně nejraději sním o výhře a úspěchu v atletice. O chvíli později zjišťuji, že se mi sen opravdu zdá. Jsem se svým trenérem na posledním tréninku před velkými závody. Je to mistrovství světa, myslím na výhru. Jsem dorostenka a držím světový rekord ve skoku vysokém v kategorii dorostu. Před čtrnácti dny jsem uspěla i na juniorském mistrovství světa, kde jsme byli s Křečičířkovou dvě jediné dorostenky. Tam jsem skončila na stupních vítězů a to už se vědělo, že pojedou na mistrovství světa ve skoku vysokém. Jako dorostenka mezi juniory jsem skončila třetí, všichni jsou zvědaví, jak dopadnu mezi ženami.

A je to tady! Výška se skáče ve dvě hodiny. Je deset hodin, mám za sebou velmi dobrou snídani. Toto mistrovství se koná Dauhá v Kataru. Je tu strašné vedro, proto jsme přijeli už před týdnem, abychom si zvykli na místní podmínky. Je jedenáct a už jsem opravdu nervózní, nevím, co se sebou. Dívám se na průběh závodů. Musím stihnout Ondru na tyčce. Trénuje u stejného trenéra jako já. Je dvanáct hodin a Ondra se kvalifikoval do finále. Jak tam tak s trenérem stojíme, říkám si „Kéž by se mi taky takhle dařilo!“ Ondra je držitelem národního rekordu desetiboje pro juniory. Je dvanáct třicet a Ondra má před sebou poslední tři skoky. První skok je výborný. Druhý skok trochu zaváhal. Třetí a poslední skok o všem rozhodne, kdo z koho. Náš Ondra nebo Švéd? Ondra se stává vítězem mistrovství světa ve skoku o tyči. Všude po hale zní jeho jméno. Víme, že dnes uslyšíme českou hymnu.

Jsem dobře naladěná díky Ondrovu výkonu, rozcvičení šlo dobře, nic mě nebolí a rozběh vychází podle trenéra lépe než výtečně. Jsem tu jediná dorostenka na tomto stadionu, jinak hlavně ženy a muži, stěží se tu hledají junioři. Závodnice o mně vědí a jsou si vědomé mých hvězdných výkonů. Skáču jako desátá. Je nás tu dvacet čtyři, dvanáct postupuje do finále a pak se skáče, dokud všichni nevypadnou, pro diváky je to jednoduché sledovat. Kdo zůstává poslední, vyhrává. Začínáme výškou 180, pokračuje se až do 190. Čtyři závodnice už vypadly. Já jásám, ještě jeden posun a postupuji do finále. Skočila jsem 194 a postupuji do finále. Postupuje se mnou i česká jednička Michaela Hrubá a největší adeptka na výhru Lasickeneová. Rozhodčí čte jména žen, které postupují do finále, když uslyším své jméno, zatají se mi dech a neslyším nic jiného než tlukot srdce. Takhle nervózní jsem ještě nikdy nebyla. Tentokrát skáču pátá. Pokračujeme výškou 196. Trenér mi dává poslední rady. Skáču 198 úplně bez problému.

A je tu ten nejobávanější okamžik. Za prvé jsme už jen tři, za druhé 200 cm jsem ještě nikdy neskočila. Pokud to skočím, tak tím zvýším dorostenecký rekord. Domlouváme se s trenérem, jeho poslední slova mi zní v hlavě jako ozvěna. Přicházím na místo, odkud startuji. V hlavě si přemítám celý rozběh i se skokem. Začínám se rozbíhat, v hlavě si říkám, nejdříve hezky nacupitat a už jsem u první značky, říkám si noha, náklon, pata, a raz, dva, tři, čtyři, pata náklon, a raz, dva tři švih, náklon, záklon, nohy, vymrštit a už ležím na doskočišti. Otočím se a laťka nespadá. Ona drží, ona tam je! Začnu skákat ra-

dostí, křičet, až se mi slzy hrknou do očí. Větší radost jsem nezažila. Najednou se celá hala zastaví, všichni se na mě obrátí a začne největší potlesk, co jsem kdy slyšela. Celý český tým ke mně běží a už mě vyhadzují do vzduchu, katarský komentátor závodů se může zbláznit nad takovým výkonem dorostenky. V tu chvíli se celá hala utiší, všichni si stoupnou a začne se na počest nového světového rekordu hrát česká hymna. Chystám se na první rozhovor, když v tom mě něco vzbudí. Kája, všichni na mě koukají a učitelka zlostně pořvává, to mně je ale v tu chvíli jedno. Mrzí mě, že můj sen není pravda a že jsem zpátky, kde jsem byla, na oné suplované fyzice. Takhle bych chtěla snít častěji.

Filip Joudal - O čem nejraději sním

Nejraději a nejčastěji sním o tom, jak vlastně bude vypadat svět za pár stovek let. Ve snu se probudím v posteli. Hned jak otevřu oči, spatřím několik robotů, kteří se o mě hned starají. Všechno vypadá super moderně a vyspěle. Moje tělo je o dost starší a dospělé, ale pochopil jsem, že v té době už se dá prodloužit věk, protože jinak bych byl dávno starý. Moje ruka po těžkém zranění je nahrazena robotickou protézou, která se chová úplně stejně jako zdravá ruka. Vstanu z postele a jdu se podívat po svém bytě. Postupně mě zdraví moji robotičtí pomocníci a dělají za mě vše, co jsem si dříve dělal sám. Přijdu ke stolu a sednu si vedle ženy, nejspíše manželky, a začnu jíst již připravenou snídani. Své manželce chci dát ranní polibek, ale zjistím, že je to pouze další robot. Ke snídani jím vajíčka se slaninou, ovšem instantní. Jdu do koupelny. Nemusím nic dělat a roboti vše zvládají za mě. Osprchují mě, vyčistí mi zuby, čistě mě obléknou a udělají veškerou hygienu. Než vyrazím do práce, mám ještě dost času, a tak si беру noviny. Zjistuji, že je rok 2209. Překvapeně a s údivem koukám, jak se vše změnilo.

Celá země je teď radioaktivní a je zákaz vycházení ven bez antiradiačních obleků. Na světě již existují jen lidé. Všechna zvířata zemřela. Vše způsobili lidé svým bezohledným chováním. V této době žijí už jen lidé, co nikdy neviděli les, trávu, řeku. Ze zamýšlení mě vytrhne robotický sluha s tím, že je čas jít do práce. Beru si tašku a vcházím do dveří. Mezi dveřmi mě ale zastaví další robot a pošle mě do místnosti vedle dveří ven. Místnost je celá prázdná a bílá, jen uprostřed jsou dva stojany s antiradiačními obleky. Do jednoho vlezou, sám se za mnou zavře a vytvaruje přesně na tělo.

Teď už vážně vycházím ven. Venku je šero, nikde ani jediná barva, ani jedna známka života. Sedám do samořidícího auta a odjíždím. Jedu skrz město a nestačím se divit. Všude mrakodrapy, že na jejich vrchol nejde dohlédnout. Všechno z nerezů a osvětlené modrými neony jako z futuristických filmů, na které jsem koukal jako malý. Až teď si všímám, že mé auto levituje a nejedí po kolech. Lidé v ostatních autech mají ponuré nic neříkající výrazy bez úsměvu a bez radosti. Říkám si, že dříve jsme sice museli chodit pěšky, ale aspoň na světě ještě byla láska a radost. Auto zastavuje před obrovskou stavbou. Je to kancelářská budova plná billboardů a reklam. Vycházím z auta směrem ke dveřím budovy. Když otevřu dveře, praští mě do očí bílé zářivé světlo. Všude je moc lidí a hrozný chaos. Dojdu k automatu uprostřed a zmáčknou tlačítko. Z nejhornějšího patra se vysouvá celá místnost a sjíždí až dolů. Je to má kancelář. Při vchodu do dveří se ale vzbudím a sen se rozplyne. Asi dobře, že se toho nedožiji.

Vojtěch Tvrdlík - O čem nejraději sním, aneb jak jsem vyhrál

Chtěl bych se stát profesionálním hokejistou už od svých čtyř let. Od prvních hokejových krůčků jsem věděl, že tenhle sport budu chtít hrát co nejdéle. Každým dnem se snažím dělat všechno proto, abych si splnil svůj hokejový sen. A to je reprezentovat naši zemi na mistrovství světa a dostat se do NHL. Právě o tomto sním nejčastěji a nejraději.

Je 7. března 2019 a já se v pozdních hodinách vracím z tréninku. Jsem vyčerpaný z náročných tréninků, které jsou každý den, někdy i dvakrát, a tak si dám večeři a jdu spát. Je rok 2022 a já jsem draftován ve druhém kole týmem Washington Capitals. To velice překročilo mé očekávání a byl jsem strašně rád, že se mi splnil sen. Nejen za sebe, ale také za rodiče, kteří mému sportu hodně obětovali. Už od mala se mnou museli dvakrát v týdnu vstávat v pět hodin a vozit mě na tréninky a z nich a trávili tam čas. Když jsem přijel domů, vždy byla na stole teplá večeře. Jinak tomu ani nemohlo být, protože sportovec potřebuje kromě spánku pořádnou a pravidelnou stravu.

Začala sezóna a já jsem na farmě kvůli nepovedenému kempu, který byl před sezónou.

Měl jsem pomalý rozjezd, ale teď se mi daří a mám bod na zápas a to si myslím, že na obránce je dobrý výkon. Po zápase, v němž jsem dal dva góly, si mě zavolal trenér, že se v prvním týmu zranil obránce a že zítra hraju proti San Jose Sharks. Měl jsem neuvěřitelnou radost. O to byla větší, protože proti mně bude hrát můj hokejový vzor Erik Karlsson. Na rozbruslení vcházím jako první, protože jsem debutant a mám chvíli pro sebe v plné Capitol one aréně. Trochu stoupá nervozita. Rozhodčí hodili úvodní vhazování a hned v první minutě jsme skórovali po krásné akci. Víc gólů ale už v první třetině nepadlo. Z první třetiny mám dobrý pocit. Ve druhé třetině jsem dokonce asistoval svému parťákovi Michalu Kempnému, který od modré čáry skóroval. Měli jsme ještě několik šancí, ale nedokázali jsme je využít, ba naopak jsme inkasovali v oslabení, takže do třetí třetiny jsme šli za stavu 2:1. Ve třetí třetině se hrálo nahoru dolů, na obou stranách bylo hodně šancí, ale díky skvělým gólmanům byl stav pořád stejný. Až dvě minuty do konce jsme inkasovali po dorážce a šlo se do prodloužení, ve kterém jsem dostal šanci i já. Po výborné rozehrávce gólmana jsem se dostal do samostatného úniku a po forhendové klíčce jsem skóroval. Byl jsem v úplném transu a vůbec jsem si neuvědomoval, že jsem zajistil Washingtonu play-off. Vtom zazvonil budík a já jsem povzdechl, že to byl jen sen. Jdu na trénink dělat všechno proto, aby se můj sen stal skutečností.

Marek Bažant - O čem nejraději sním, aneb jak jsem vyhrál

Jednoho dne jsem se vrátil domů až v deset hodin večer. Ten den byl velice náročný. Ve škole bylo několik prověrek a také jsem v ten den měl osm hodin. Večer jsem měl velice náročný a dlouhý fotbalový trénink. Když jsem přišel domů, tak jsem si dal večeři, osprchoval jsem se, připravoval si učení na další den a šel jsem si lehnout do postele. V posteli jsem si ještě zopakoval učení na další den a mohl jsem spát. Když jsem usínal, tak jsem si přál, aby se mi zdálo něco hezkého o sportu. A v tu noc se mi zdálo, že hraji na fotbalovém mistrovství světa v roce 2022 v Kataru. Hrál jsem za Českou republiku na

jednom z největších stadiónů mistrovství světa. Tento stadion se jmenoval Khalifa International stadion.

Původně jsem neměl ani hrát, jenže se zranil při rozcvičce hráč, který hrál na mé pozici a trenér tak povolal mě. Stačil jsem se rozcvičit pouhých pět minut a zápas byl tu. Byl to klíčový zápas ve skupině, kdo vyhraje, ten postoupí do vyřazovacích bojů. Zápas jsme hráli proti sousednímu Německu, které je momentálně jedním z nejlepších týmů na světě. Už když jsem šel na trávník tunelem pro hráče, kteří zahájí utkání, už jsem tušil, že tento zápas bude něčím výjimečný. Ze začátku zápasu jsem byl hodně nervózní. Prvních pár minut se hrálo na naší útočné půlce, a jelikož já jsem byl stoper, mohl jsem se nenápadně rozcvičit, aby soupeř neviděl mou slabinu.

Po dvaceti minutách prvního poločasu bylo skóre stále nerozhodné. Ve třicáté minutě jsem udělal začátečnickou chybu, po které šli Němci do vedení jedna nula. Trenér mně pohrozil rukou a já pochopil, že není úplně šťastný. Hned po tomto znamení jsem se začal více koncentrovat na hru. První poločas skončil po mé chybě jedna nula pro Německo. V šatně mě trenér pochválil, že viděl po svém signálu zlepšení mé hry. Když začal druhý poločas, řekl jsem si, že musíme vyhrát, že ještě nechci letět domů. Hned po deseti minutách druhého poločasu jsme vyrovnali. A já začal věřit ve výhru a pokračování v turnaji. Deset minut před koncem zápasu jsme dostali gól. Ve výhru jsem už ani nevěřil. Ale hned po výkopu jsme se dostali ke střele, která byla tak přesná, že vymetla německému gólmanovi pavouky z levé šibenice. Hra plynula a plynula, až tady byla poslední minuta. Čtvrtý rozhodčí na lajně, který ukazuje střídání, po domluvě s hlavním rozhodčím nastavil pět minut. Čtyři nastavené minuty z pěti utekly jako voda a byla tady poslední minuta s naší poslední akcí. Tuto akci vedl náš nejlepší střelec. Když už se chystal ke střele, ze zadu se objevila noha protihráče, která podrazila nohu mému spoluhráči. Protihráč dostal červenou kartu a ještě k tomu se kopala penalta. Zfaulovaný spoluhráč se nemohl na nohu ani postavit, a proto musel kopat penaltu někdo z nás. Penalty normálně nekopu, ale řekl jsem si, že bych měl týmu vrátit chybu ze začátku utkání. Netrvalo to ani minutu a já už si stavěl míč na pokutový kop. Penaltu na tréninku jsem vždy kopal doleva dolů, tak jsem neváhal a kopl ji do toho samého místa. Brankář míč nechytl, a tak jsme mohli slavit vítězství a postup do play-off. V půlce půlnočních oslav mně v pokoji zazvonil budík a já byl zpět v tvrdé realitě.

Vojtěch Vašíček - Hokejový sen

Ach jo, zase těžký den. Ráno vstanu z postele, nasnídám se, vyčistím si zuby, nasednu k tátovi do auta a už zase vyrážíme do školy. Dlouhé dopoledne strávené učením a pak opět dřina na tréninku, ale dělám to jen kvůli sobě. Když přijíždím domů unaven a sedřen, rovnou lehám do postele a spím. Ale co se to děje? Kde to jsem? Proč mám na sobě zase brusle? Najednou přichází novinář a ptá se: „Pane Vašíček, jaký to je pocit před prvním utkáním v Tipsport extralize za tým HC Dynamo Pardubice a ještě před derby?“ V hlavě si to nějak nedokážu srovnat a po zádech mě poplácává Sýkora a říká: „Hlavně žádný stres!“ Tak si беру helmu, hokejku a rukavice a po boku Čáslavy nastupuji na první vhazování s útokem: Sýkora, Rolinek, Ihnačák. Najednou se rozhlížím kolem sebe a

vidím ty davy fanoušků, kteří vyhlašují mé jméno: VO-JTĚCH VA-ŠÍ-ČEK. Ale teď to přichází! První buly. Rolinek ji vyhrál na Čáslavu, který okamžitě přehrává na mě.

Co mám dělat? Valí se proti mně celý hradecký útok v čele s Rákosem. Vzal jsem puk, naznačil jsem přihrávku doleva, ale přitom jsem ji nahrál Sýkorovi do protiúniku. Sýkora dostává puk a nekompromisně posílá náš tým do vedení. Maxwell si na puk ani nesáhl, ale jen co jsem si sedl na střídačku, druhá lajna dostala gól a autorem branky je Radovan Pavlík. Třetina končí a stav je stále 1:1. Lubina nás nabuzuje a staví mě na přesilovku do beka se Sýkorou. Rolinek opět na buly a vyhrává na Sýkoru, ten z první vypálil, ale netrefuje bránu a k puku se dostává Bubela, který naznačuje střelu a poslal mi přihrávku mezi kruhy na volej, ale zvoní tyč. Hradečtí vyhodili puk až ke Kacetlově brance. Jsou opět v plném počtu, k puku se dostal Eklund, ale přijel k němu Rákos a hnusným faulem ho sundal k zemi. Ani chvíli jsem neváhal a shodil jsem rukavice. Byla to napínavá rvačka, ale nakonec jsem ho skolil. Dostal jsem společně s Rákosem 2+10. Druhá třetina je u konce a od Lubiny dostávám další kotel pochval. Třetí třetina začala, ale já sedím ještě osm minut na trestné lavici. Třetina má takový klidný průběh. Čáslava trefil na modré čáře Smoleňáka, který se teď rozjíždí na Kacetla úplně sám a proměňuje stav na 2:1 pro Mountfield. Trest mi skončil a zbývá sedm minut do konce utkání. A je tu další samostatný únik a tentokrát v podání Petra Koukala, který zvyšuje vedení Hradce na 3:1. Další střídání! Máme opět přesilovku a já jsem na vrcholu kruhu.

Teď je na vhazování Ihnačák, který vyhrává buly na mě a já z prvního dotyku nahrávám do prázdné branky Rolinkovi, který snižuje vedení Hradce Králové na 3:2. Poslední minuta do konce utkání a my stále prohráváme o jednu branku. Lubina odvolává Kacetla a jdeme do šesti ve složení já, Čáslava, Rolinek, Sýkora, Bubela, Ihnačák. Posledních třicet sekund! Hradec se nemůže dostat ze třetiny. A je to tady! Srovnáno. Sýkorova střela se odrazila od betonu a já byl na správném místě, abych puk dorazil. Zbývá 15 sekund a já jsem hladový po dalším gólu. Rolinek opět vyhrál na mě, okamžitě jsem zareagoval a projíždím celé hřiště. Střílím a moje střela končí za Maxwellem! Zápas končí a všichni se radují. Ale co to je? Slyším, jako by tu zvonil budík, zavřu oči a otevřu je zase ve své posteli a říkám si: „To byl úžasný sen.“ O tom sním nejraději.

David Siegel - O čem nejraději sním

Každý člověk rád odbíhá od vnějšího světa a nejrůznějších podnětů, které zaměstnávají jeho pozornost. Tomuto stavu se říká snění. Je to také prostředek odpočinku, relaxace a úniku od všední reality. Snění má i regenerační účinek, poskytuje odpočinek myslí od všedních starostí, mírní napětí a pomáhá i proti nudě. Snění ve dne zažívá v určité míře každý z nás, ani já nejsem tedy výjimka.

Přemýšlím a sním, jak se vydávám na cestu kolem světa. Začínám v Evropě. První zastávkou je Švýcarsko, které je proslulé svými sýry a výrobou hodinek. Potom putuji do Francie, kde musím samozřejmě navštívit Eiffelovu věž a spoustu jiných památek. Pak je na řadě Anglie a její královský palác. Za sluncem se vydávám do Španělska na krásné pláže a možná uvidím i býčí zápasy. V Itálii se podívám hlavně v Benátkách na gondoly a krásné památky. Musím také navštívit Vatikán, který je sídlem papeže.

Lákají mě arabské země. Nacházím se v Saúdské Arábii, kde jsou mešity a starověká kultura. Zalenošit si zajedu do Dubaje na překrásné pláže a uvidím nádherné mrakodrapy a také spoustu luxusních lodí. Přesídluji se na asijský kontinent. Už se vidím v Japonsku a Číně a ochutnávám zde velmi dobrou a pro nás zajímavou kuchyni. Tyto země nám však nejsou moc blízké kulturou, a tak přemítám kam asi dál. Zvolil jsem si cestu letadlem, a to do Ameriky.

Mám toho na výběr opravdu mnoho a nevím, kam nejdříve. Zvítězí Hollywood - město filmu a Los Angeles - město andělů. Třeba budu mít štěstí a potkám zde své filmové hrdiny, které známe z filmového plátna a televize. Mou další zastávkou se stává Mexiko, opět je zde výborná kuchyně a divoká příroda. Potom se vydávám do Brazílie za dobrou kávou a vyhlášeným karnevalem. Kouknu se i na Kubu.

Sednu opět do letadla a letím do Afriky. Těším se, až uvidím zvířata, která známe jen ze zoologické zahrady, uvidím nespoutanou přírodu, projedu se lodí po Nilu. Podívám se na krásné pyramidy v Egyptě. Chci vidět také Jihoafrickou republiku a lenošit zde na plážích. Nyní se přesunuji k protinožcům, což je do Austrálie. Vidím zde klokany, koaly a také obávané krokodýly. Možná se vydám i prozkoumat chladná území Arktidy a potkám ledního medvěda nebo polární lišku. Sním o tom, že jednou možná budu mít na tato dobrodružství dostatek času a hlavně financí. Momentálně je přede mnou jiná daleká cesta a tou je vzdělávání a dosažení co nejlepších výsledků a potom možná nezůstane jenom u snění.

Barbora Boudná - O čem nejraději sním

Mám ošklivý den, nic se mi nedaří. Ve škole jsem dostala samé špatné známky, pak mi ujel autobus, kterým jsem měla jet domů, a na další jsem musela čekat hodinu. Byla jsem po celém dni otrávená, jen jsem přišla domů, lehla jsem si, protože jsem věděla, že bych jinak zase něco zkazila. Po chvíli se mi začínaly zavírat oči a já pomalu usínala. Hned se mi začalo něco zdát. Objevila jsem se na tenisovém kurtu. Vůbec jsem nechápala, co dělám na tenisu, když jsem ho vůbec nikdy nehrála, jen jsem ho občas sledovala v televizi. Stála jsem a naproti mně Petra Kvitová, moje nejoblíbenější tenistka. Po chvíli, co jsem se rozkoukávala, tak se mě Petra zeptala, jestli bych si s ní nezahrála. Byla jsem celá nadšená, že si budu moct s tak významnou tenistkou zahrát. Zároveň jsem měla trochu strach, protože tenis hrát vůbec neumím a neznám žádná pravidla. Než jsme začaly, tak mi Petra vysvětlila nějaká základní pravidla. Okolo byla spousta lidí a já začínala být nervózní. První podání bylo pro mě strašné, vůbec mi nešlo. Tenisový míček míjel mou raketu velkým obloukem. Druhé podání už bylo lepší, cítila jsem se víc jistě, když mě Petra pochválila.

Do hry jsem se každým podáním dostávala víc a víc. Utkání mě začalo neskutečně bavit. Hrály jsme poslední kolo a mně hrozně záleželo na tom, abych aspoň v jednom kole Petru porazila. Tenisová raketa mi klouzala z ruky a já se soustředila na podaný míček. Na chvíli jsem přestala vnímat okolí a vnímala jenom hru. A po chvíli se ozvalo moje jméno, že jsem v tomto kole Petru porazila. Všichni začali tleskat a já byla hrozně šťastná. Začala jsem skákat a křičet, protože jsem měla obrovskou radost. Moc jsem si to

užívala. Sice jsem nevyhrála celý tenisový zápas, ale už jen to, že jsem vyhrála v jednom kole proti takové šampionce, byla pro mě obrovská výhra. V tu chvíli jsem se začala pomalu probouzet. Otevřela jsem oči a zjistila, že to byl jenom sen. Ale myslím, že na takový sen dlouho nezapomenu.

Michaela Navrátilová - O čem nejraději sním, aneb jak jsem vyhrála

Dnes byl velmi náročný den. Ve škole jsme psali opravdu hodně písemek. Naštěstí už jsem doma a zítra z ničeho nepíšeme, takže si můžu jít lehnout. Řekla jsem si, že si ještě na chvíli pustím svůj oblíbený seriál, ale po chvíli se mi začínají zavírat oči a usínám. Najednou se ocitám v obrovské hale plné lidí. Právě tu probíhá mistrovství České republiky a bojuje se tu o postup na mistrovství světa. Okolo pódia se shromažďuje několik tanečních skupin v blýskavých kostýmech, které se různě protahují a připravují se na své vystoupení.

Najednou uvidím svou skupinu holek, ve které tancuji, jak se také pomalu shromažďuje, ale kostýmy na sobě zatím nemají. Z haly k nám přišla naše trenérka. Spočítala nás, aby věděla, jestli jsme kompletní. Naštěstí nikdo nechyběl, všechna děvčata dorazila v pořádku. Šly jsme do šatny a začaly se připravovat. Když jsme byly oblečené, nalíčené a učesané, vrátily jsme do haly. Za malou chvíli už budeme vystupovat, a proto začínám být trochu nervózní. Ale spíše jsem natěšená. Je tu úžasná atmosféra a fanoušků je plná hala. Okolo pódia navíc sedí několik děvčat z jiných skupin z našeho tanečního klubu, které nás povzbuzují. Právě skončila skupina, která vystupovala před námi, a my jdeme na řadu. Moderátor už představuje náš taneční klub, název našeho vystoupení a zve nás na pódium. Stojíme v sestavě, ve které začínáme, a čekáme, až nám pustí hudbu.

A konečně se z obrovských reproduktorů ozývá naše skladba. Začínáme tancovat. V sobě mám obrovský adrenalin. Každou vteřinu si naprosto užívám. Zároveň se ale soustředím na každý pohyb, který dělám. Musím být narovnaná, hlavu mít vzpřímenou a to hlavní, bez čeho by vystoupení nevypadalo vůbec dobře, je výraz. Tancujeme disco dance, kde jsou rychlé a veselé písničky, takže se musíme celé vystoupení usmívat. Není to nic těžkého, jde to samo. Každá totiž tancujeme pro radost a moc nás to baví. Po dvou minutách nám končí písnička a spokojeně odcházíme z pódia. Protože jsme tancovaly jako poslední v naší kategorii, následuje hned vyhlášení. My i naše trenérka máme pocit, že se nám vystoupení povedlo, ale výborných tanečních skupin je tu plno. V naší kategorii jich je přesně šest. Všechny skupiny jdou na pódium. Začíná se vyhlášovat. Než se od šestého místa dostane porota ke čtvrtému, všichni jsou napjatí. Začíná se vyhlášovat třetí místo, druhé...A najednou vyhlášují nás jako vítěze! Vyhrály jsme veliký zlatý pohár, každá z nás dostala na krk medaili a nejvíce jsme nadšené z toho, že postupujeme na mistrovství světa! Ale to je konec snění.